Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 21/12/2020 a les 17:00

Claudio Sanna: «Ara hi ha artistes que pensen que val la pena cantar en alguerès»

El cantant alguerès presenta el seu quart disc en solitari

Claudio Gabriel Sanna | Arxiu EDR

Claudio Gabriel Sanna és un músic i cantant alguerès amb una vida musical llarga i interessant. Es va donar a conèixer com a líder de **Càlic** i ha bastit una obra de referència en solitari. La pandèmia el va sorprendre a mig gravar *Mirau que sem anant i mirant. Cançons de festa, sàtira i taverna de l'Alguer* (The Chicken Coop), un disc que finalment ha pogut concloure i que ja és disponible.

Amb aquest disc estires el fil de la música popular. Com va sorgir?
És una idea de fa uns quants anys, però que vam començar a treballar-la fa dos anys i mig. Ho vam parlar amb **Marc Serrats** i **Salvatore Maltana**. El **Marc** em preguntava per les cançons tradicionals de l'Alguer, si n'hi havia més. I sí, n'hi ha moltes. La idea inicial era fer cançons de taverna, però després em vaig adonar que era una etiqueta limitativa. A l'Alguer hi ha una sèrie de cançons de sàtira, de prendre el pèl, cançons de festa, cançons alegres que venen de les comèdies satíriques dels anys cinquanta. I hem agafat com a títol una cançó de **Pino Piras** que m'agrada molt: "Mirau que sem anant i mirant".

Has posat tot el que hi volies posar o tens més repertori d'aquest tipus?
Al disc hi ha més cançons que no pas talls. Per exemple, hi ha una "Suite clàssica" que inclou diverses cançons que es cantaven a les obres de teatre clàssic alguerès dels anys cinquanta, obra de Gaví Ballero ?Gabal'. I també hi ha una "Suite murallera" amb cançons que no s'han enregistrat mai. Són cançons que cantaven els *tupamaros*, que eren joves que els anys setanta van decidir no treballar i sobrevivien al voltant de la Muralla d'expedients i petita pesca, amb sistemes no sempre ortodoxos.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=TpqlVRxTudk
Són cançons vives a l'Alguer?
Absolutament, sí. És un repertori molt viu, encara que només queda una taverna oberta, el Club dels mariners, al costat del mercat de la verdura. Són cançons que s'han transmès per tradició oral. Si tu vas a menjar amb uns amics a l'Alguer, lo normal és que després agafeu les guitarres i comenceu a cantar. I aquestes cançons són de les que la gent canta. A part, n'hi ha dues que són d'inicis del segle XX. Una es diu "Cançó dels musicants de l'Alguer", que parla de personatges de l'Alguer que es van posar a sonar instruments sense saber-ne, és una sàtira que els demana que deixin l'instrument i tornin a les seves feines. L'altra es diu "Bancarruta ("cançó dels hortolans"). A l'Alguer hi havia la via dels horts, que era lunguíssima i ser hortolà era un treball important a l'Alguer. La cançó parla d'una temporada de mal temps? És una cançó amb paraules interessants, molt pròpies de l'Alguer.

El disc té alguna intenció filosòfica?
Per mi és un divertiment. Són cançons que m'agraden i que se separen del repertori de cantautor tradicional intimista i introspectiu. És un repertori que es pot fer somrient i fent bromes. Jo tinc aquesta dimensió de la sàtira, la crítica i la ironia. És un repertori que ja m'agradava a l'època que estava a **Càlic**.

Aquests darrers temps hi ha molts cantants algueresos que, o bé han tret un disc fa poc, o estan treballant-hi. A què es deu aquesta activitat?
Fa molts anys que parlo amb molts directors de festivals i finalment hem trobat persones que m'han escoltat. Fa anys que explico als polítics catalans que els algueresos fa 700 anys que parlem català, però no podem demanar finançament per a un disc perquè no vivim a Catalunya. Ara BarnaSants, *Mans manetes*? han fet centrar l'atenció de la gent i hi ha artistes que pensen que val la pena cantar en alguerès perquè hi veuen sortida, troben que hi ha possibilitats d'actuar més enllà de la ciutat.